

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.



Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ói khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

Sserbske njeđzelske lopjeno.

Wudawa so kóždy hobotu w Smolerjez knihicziščerńi w Budyščinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Jubilate.

Jana 16, 16—23.

Jubilate, to je wystaže, reła džensnišča njeđzela. Jubilate, tak klineži psches žhlu stwórbu, kotraž s dołheho symskeho spanja nětk k nowemu žiwjenju wotuczi. Přiedny hač w druhich lětach, je lětsa nalěczo do nascheho kraja saczahnyło. Hižom puščežeja so pupki na štomach a přenje selene lopjena rozwitwaja so, hižom kčěja přenje kwětki w jahrodach a ptaczi wrózcja so s daloch krajow k nam. Wone wschě czińja po napominanju 66. psalma, wot kotrehož ma džensnišča njeđzela swoje mjeno: „Wystajče Bohu wschitke kraje, spěwajče k cžesczi jeho mjena; khwalče jeho krańje; prajče k Bohu: „kał džiwne su twoje skutki.“ A hdyž my na jašnym klóncžnym nalětnym dnju psches pola a hona džemy a na Bože džiwne skutki kěđzujemy, dha budže tež nascha wutroba wješela a psches naschu dušchu klineži spěwanje a wystanje k cžesczi nascheho Boha.

Jubilate, tak napomina naš jutrowny cžas, w kotrymž nětk stejimy. Jutrowny cžas je wulki wješely cžas kšesčijanskeje zyrkweje. W nim dopjelni so kłowo 118. psalma: „S wješelosczu so spěwa wot teho sboža w hětach tnych prawych: prawiza teho Anjesa dobyła. We wschitkich Božich domach saspěwaja so nětk khěrlusche wješela a dobyzcja te khwalbje wulkeho jutrowneho fěrschtu, kiž běsche morwy a je nětk žiwy do wěcznosče, kiž je smjerczi móž wsal a žiwjenje a njesachodnoscz na šwětklo pschinjepl, kiž je naš s Bohom wujednal a Bože džěczi scžinil.

Jubilate, to pak nješmě jeno sa jutrowny cžas plačicž, to dyrbi hekło nascheho žykeho žiwjenja bycz. Hdy bychmy pschego wopomnili, šcho na naschej kšesčijanskej wěrie mamy, kětko troschta s Božeho kłowa, kětko mozy s nascheje wěry, kětko wješela na naschim Sbožniku, ženje njebychmy pschestali, wyścacž a Boha khwalicž. Ale je nasche žiwjenje woprawdže tajke jubilate? Ach, kał bóršy pscheměni so nasche wješele do hórkeje srudoby, nasche wystanje do plakanja a žalosczenja! A tola žada šebi kóždy wutroba po wěrnym njesachodnym wješelu. Kał sbožowni bychmy byli, hdy bychmy jo měli! Luby cžitarjo, jeli by kšesčijan, niz jeno po mjenje, ale woprawdže, dha móžesch ty kóždy cžas wješely bycz. Je žyke wopacžne mējenje, kotrež husto kšychimy, so su kšesčijenjo srudni ludžo, kotsiž wo prawym wješelu nicžo njewjedža. Nawopak je wěrnó. Jeno kšesčijenjo su woprawdže wješeli ludžo, woni jenicžy móža pschi wschitkich swontownych cžěpnosczach we wutrobje wješeli bycz. Duž rospominajmy šebi: Žiwjenje kšesčijana je trajaze jubilate. Nasch Sbožnik pokáže nam w naschim tetsče:

1. šcho jenicžy móže wješele kšesčijana mylicž;
2. kał so wschitke srudoby do wješela pschewobrocza.

1. Běsche wječor seleneho šchwórtla. Tón Anjes běsche je šwójimi wuczobnikami na puczu do jahrody Gethsemane. Wón wjedžesch, so je hodžina blisko, w kotrež budže wón do rukow šwójich njescheczelow podaty. Jeho wuczobnižy hiščeže wo tym nicžo njewjedžachu. Drje po wschěm, šchož běchu w poslednich hodžinach kly-

scheli a widźeli, dźechu khotne myśle psches jich wutrobu. Ale so może so jim jich lubowany mischtr wsacz, so njebudźa jeho wjazy widźecz, to sdašche so jim zyle njemóźne bycz, tak so na to ani njemyšlachu. Dha praji Jesuś k nim: „Po malej khwili njebudźecze wy mje widźecz, a pať po malej khwili budźecze mje widźecz; dofelż ja du k Wótzej.“ Wuczobnizy njesrosymichu tute słowa. Eso dźiwajo hladachu jedyn na druhého a dźachu mjes sobu: Shto to je, so wón nam praji? Jesuś spósna, so chychu so wuczobnizy jeho praschecz, tež wukladuje wón jim swoje słowa: „Sawernje, sawernje, ja praju wam: Wy budźecze plakacz a žaloscicz, ale śwět so budźe wjebelicz; wy pať budźecze srudni.“ Tak bórny so do tute słowa dopjelnike! Po malej khwili, nělotre hodžiny posdžischo, wuczobnizy swojeho mischtra wjazy njewidźachu. Wón bu wot hrubnych wojakow jaty a woni wopuschczichu jeho wschitzy. A sašo po malej khwili wišasche wón na schizju a wumrje žalostnu smjerecz a jeho czelo bu do rowa khowane, a row s wulkim kamjenjom sanknjeny a kamjen sa-snglowany. Dha buch uuczobnizy srudni a so hórke byly plakali. Srudne dźechu jutrowniczku rano žony k rowej, so bychu Jesuśowe czelo žalbowale; plakajo storzi Marja Madlena: woni so mojego Anjesa prjecz wsali a ja njewem, hdze so jeho položili; srudnaj dźeschtaj jutrowniczku popołdnju wuczobnikaj do Gmauša, srudni bedžachu jutrowniczku wjeczor wuczobnizy sady samknjennyh durjow. Wschitke jich wjebele bėsche saschto, dofelż Jesuśa njewidźachu. Ale śwět je so wjebelik. Wjebeli stejachu Tariesjy pod schizjom a wuśmewachu muža boloscžow, kiž bėsche druhim pomhať a sam sebi pomhać njemóźesche. Něk bėchu dozpili, shtoz chychu, něk bėchu wot wulkeje staroscze wuśwobodženi, jich mōz bė twjerdze sałożena, tuton Jesuś njemóźesche jim wjazy schkodžicz. Wjebeli so jutry swjecžili.

Pischezo hišcže dopjelni so słowo teho Anjesa: „Wy budźecze plakacz a žaloscicz, ale śwět budźe so wjebelicz, wy pať budźecze srudni.“ Bōh wjedze tych swojich hušto zyle hinať, hacž woni chzedža. Czežke staroscze czisheca naschu wutrobu, nasche najrjeńsche nadžije sjebaja naś, njesbože potrejchi naś na naschim samoženju, khoroscž pschińdže na naś a na naschich lubnych. My chzemy to najlėpsche, ale to so njepšhipósnaje, my wopokasujemy dobrotu a žnějemy njedžať. My dźelamy pilnje a njewidžimy plody. Bōh wosnje nam to najlubsche, shtoz mamy. Sawernje, dha sańdže nasche wjebele a nascha wutroba budźe srudna. Sa snaju hišcže wjetšchu srudobu, wo kotrejž wschať śwět niczo njewė, kotraž pať kschescžijana czim bóle czisheci. My smy šhonili: Tak sbōžny smy, hdž wotpoczuju, mōj Jesu, w twojej lubosczi, ale takte sbōžne hodžiny so rucze minu a czašy pschińdu, w kotrychž niczo wo bliskosczi teho Anjesa njeczujemy. My so modlimy, ale naschim modlitwam pobrachuje mōz, so do njebeš posbėhnycz. My czitamy w bibliji, ale nimamy žaneje nutrnoscze, a tak jeno so tež prózujemy, my ju sebi dobycz njemóźemy. Dwėlowanja sapschimnu naschu dušchu, hacž smy my wopravdže w hnadže pola Bōha, hacž mōže a chze nam nasch Sbōžnik w kōždej nusy pomhać. My wojujemy pschecziwo hrėcham, ale pschezo sašo wopokasuje so hrėch jako bylnišchi hacž my a my padnjemy. My widžimy, tak budźe zyrlej teho Anjesa wot wschitkich stronow nadbėhowana, tak liwzy ju saprėja, tak njewėra a bjesbōžnoscz w naschim ludu pschibėra. To wschitko srudzi naschu wu-

trobu jara. Ale śwět so nad tym wjebeli. Šwět so wjebeli, hdž so kschescžijanam hubjenje wjedze a hani jich: hdže dha je wasch Bōh? Shto pomha wam wascha wėra? Šwět so wjebeli, hdž budźe kschescžijan wot hrėcha pschekhwatany a lestruje: Glajcže, tajzy so kschescžijenjo. Šwět so wjebeli, hdž pytnje njewėrjazy dopokasacz, so je Bōže słowo polne bludom a wopacznosczow a wyska: kschescžijanška wėra je pschewinjena. — Ale je wopravdže tuta kniczomna wjebeloscž śwėta, so wopravdže nasche staroscze, nasche sjebane nadžije, nascha małowėra, nascha słaboscž najhlubscha pschicžina, so so nasche wjebele do srudoby pschewobroczi. Nė, ale najhlubsche a pošlednje žórko wschitkeje srudoby a wscheho srudženja kschescžijana je, so my Jesuśa njewidžimy. Hdž bychmy jeho widźeli, my njebychmy so bojasnje starali, my njebychmy semske wėzy pytali, jako by nasche sbože wot nich wotwišowalo, my njebychmy pschi rowach plakali kaž czi, kiž žaneje nadžije nimaju; my njebychmy psches žane dwėlowanje, psches žanu słaboscž, psches žanu mōz njewėry w naschej wėrje njewėsczi byli, ale bychmy tež w najczežschich czašach wyskali: „Czehodla so dyrbiť rudžicz? Wschat ja sam Anrysta mam, shtoz chze mje slė budžicz? Shtoz mi mōže njebo rubicz?“ To jenicže, shtoz mōže kschescžijanej jeho wjebele wsacz, je, so wón wjazy Jesuśa njewidzi. To je ta jenicžka najhlubscha pschicžina srudoby kschescžijana.

2. Ale tuta srudoba mōže a dyrbi so do wjebela pschewobrocžicz. „Po malej khwili budźecze mje widžicz.“ Sa chzu waś sašo widžicz a wascha wutroba budźe so wjebelicz a wasche wjebele nichto njebudze wot waś precž wsacz.“ Tak krańje so do tute słowa nad wuczobnikami dopjelnike! Po malej khwili, po 3 dnjach, widžachu teho Anjesa sašo a jich srudoba pschewobroczi so do naj-sbōžnišcheho wjebela. Jako Marja Madlena horjestanjeneho pōsna, wyska wona: Rabbuni, mōj mischtrje. Polnej wjebela khwatataj wuczobnikaj s Gmauša do Jerusalema, so byschtaj wuczobnikam pschipowjedaloj: Jesuś je žiwny, a wyskajo klineci jimaj napschecziwo: my smy teho Anjesa widźeli. Eso modlo padnje Thomasz psched horjestanjenym na swoje kolena a wuśnaje: mōj Anježe a mōj Bōžo! Wschitka bojoscz, srudoba, staroscž bėsche saschła. Jako teho Anjesa widžachu, buch u wjebeli, kaž hišcže ženje we swojim žiwjenju. A tuta wjebeloscž je w jich wutrobach žiwa wostala; jich zyle žiwjenje bu trajaze jubilate. Tež jako so ton Anjes po malej khwili psched jich woczomaj šhubi a k swojemu Wótzej dźėsche, njebėchu srudni, ně, woni wrócžichu so do Jerusalema s wulkej wjebeloscžu. A tutu wjebeloscž njeje nichto wot nich prjecž wsacz mohł. Drje wjele czežkeho so hišcže šhonili. Ale Pawoł wuśnaje: ja smy psches wėru we wjebelosczi w kōždej naschej žalosczi. A Pėtr je wėsty, so budźe ton Bōh wscheje hnady naś, kiž my mału khwilku czerpimy, dohotowacz, wobtwjerdžicz, pošylnicž a sałożicz. Njeje, jako by Pėtr pschi tym słowje: „mału khwilu“ so dopomnik na tamne: „po malej khwili budźa mje widžicz?“ Krótka bėsche jich srudoba, wėcznje traje jich wjebele.

Po malej khwili dyrbi tež najcha srudoba so do wjebela pschewobrocžicz. Tež ty, lubny kschescžijano, mōžesch a dyrbiť teho Anjesa sašo widžecz. Wón je wschať pola tebe. Ty njetrjebať niczo czinicž, hacž swojej woczki pošbėhnycz a na njeho hladacz a jemu swoju wutrobu pschepodacz. Spytaj to jeno, sđzerž so k jeho słowje: „ja chzu waś sašo widžicz a wascha wutroba budźe so wjebe-

licz"; ty sbonišch bórny, tak srudoba s twojeje wutrobny
 czéka a sbóžna wješelošč do njeje saczebnje. Czím wěšč-
 scho směješch swojeho Sbožnika, czím wutrobnišcho s nim
 wobtħadźujesch, czím wjetšcha budže twoja wješelošč; ty
 sabndžesch na swoju žalosć, njebjeske mozy wuliwaju šo
 do twojeje dusche a ty budžesch wěšty, so njemóže tebe
 nicžo wotdželicž wot lubosće Božeje, kotraž je w Šhrystušu
 Jesušu. A tutu wješelošč njemóže nicšto wot tebe wšacž,
 ani srudoba ani šmjercž, ani hanjenje ani wušměščenje,
 ani hrěch ani šlabosć. Drje tak někotry czémny pucž
 dyrbišch hiščeže šhodžicž a tak něotre praschenje budže
 hiščeže w twojej wutrobje wotucžicž, ale w twojej wutrobje
 knježi wješelošč. Twoje žiwjenje je trajaze jubilate. Drje
 wščitka wješelošč tu na semi je nježyla. Šakle hdyž
 šmy šo pošlednje bėdženje dobėdžili, budžemy teho Šnješa
 widžicž wot woblicža k woblicžu, a potom je wščitka fru-
 doba pšewinjena a našche wješele je dokonjane. Ale po
 malej khwiili šmy domach. Potom smějemy wěczne, pošne
 jubilate.

Šamjen.

M. w B.

Srudoba a spěw.

Szym srudny ja tu s čažami,
 So ból mje čiščeži we duschi
 A we mni kłapa njeměrna
 Tak tysznje moja wutroba —
 Dha bórny šebi pomyšlu:
 Šhto čezišch takle wutrobu?
 Šso wšdawaj wščeje tysznosće,
 Ta ból wot šteho ducha je.

Na Šhrysta na to špominam,
 A hlej, s tym trošcht a pokoj mam;
 Wón praji pošny milosće:
 Šso njeboj w horju, srudobje!
 A hnydom spěw mi we duschi
 Najpriedy s čičha šaklincži,
 Šacž škóncžnje móžnje pšchibnywa
 A duch jón s hłobom šanoscha.

Czím jašnišcho te šynki du,
 Czím šradnišchi šym w Sbožniku;
 S nim rješche šlónzo šakwěcži
 A šbóžny měr mi we duschi!
 Duž, šym-li šašo pod horjom,
 Šso Šhrysta jimam se spěwom:
 To duschi nowy pokoj da,
 Wšcha ból šo s njeje wuspěwa!

K. A. Fiedler.

Šhto šo wam šda wot Šhrystuša, čzeji šyn je wón?

Čzešch-li šo do Šhrystuša šabjeracž, dha wopomni najpriėdny,
 šo šy na šwjatu semju šupik, a wušuj šo šwoje črije wot šwojeju
 nohow. Šdyž ty šebi na njeho myšlišch we šwojej wutrobje, hdyž
 my wo nim rěczimy, dha je wón pola naš, kiž je šlubik: Ša šym
 pola waš wšchitke dny hacž do škóncženia šwěta; wón je tež nětk
 pola tebe, a wobdawa tebe, hacž runje stej twojej čželnej woczji
 dđeržanej a njemóžetej jeho wuhladač, a ja šo nadžijam, šo šy
 hižom došč husto we šwojim žiwjenju, we wušwjećenyh woko-
 mišnjenjach jeho wobšbožazu, wobhnadžazu a trošchtowazu blisťosć
 bohacže šacžawaš.

Šhtož čze nětk tamne Šnješowe praschenje na Šarisejškich
 we šwojej wutrobje rozpominacž, tón je na šwjatu semju šupik.
 Tole praschenje, kotrež je přeni ras s Šesufoweho rta wušchlo, wot
 teho čžaša šem nihdy wjazy woněmicž njebudže, ale dže po šwojim
 šhodže pšches lěštotki a lěštyšazy, a kóždy nowy čžłowški šplah,
 kotryž na tule semju pšchindže, budže šo s nowa tak prashecž hacž
 do škóncženia šwěta, a kóždy čžłowjek, kiž je juntrócž wo Šhrystušu
 škšchal, a njeje runje won do čžišta šwječšny a tórny, pyta šebi
 wotmolwjenje na tamne Šnješowe praschenje na Šarisejškich; pšchetož
 tole praschenje ma w šebi najwšchšche potajnstwo a je praschenje
 wšchitkich praschenjow. A šhtož našch čžaš šnaje a šo kufš s nim
 nakladuje, tón tež derje wě, šo šo runje našch čžaš bóle dnyžli hdy
 priedy, s Šhrystušom šabjera a šebi wotmolwjenje wo nim
 žada, a tola je wotmolwjenje hižom dawno date; tón šamy, kiž je
 šo přeni ras tak praschaš, je tež wotmolwjenje dač; a jeno wón
 móžesche je dacž. Šarisejšny wšchaš tež wotmolwjenje dachu:
 „Davitowy!“ a woprawdže; Šarisejška šchlachta, kiž nihdy nje-
 wumrěwa, horda, naduta šchlachta, naduta na šamu šwoju čžłowštu
 mudrosć, wobtwjerdžuje a wobkucžuje hiščeže dženša: Davitowy,
 to paš rěka: čžłowjecži! Pšchetož hiščeže dženš, kaž kóždy čžaš,
 je Šhrystuš wot Boha pošajeny k šnamjenju, pšchecžiwu kotremuž
 šo rěczecž budže, a šawot s prawom rjeknje: došelž šwět pšches
 šwoju mudrosć Boha w Božej mudrosći njepóšna, lubjesche šo
 Bohu, pšches tórne přėdowanje šbóžnyh čžinicž tych, kiž na to
 wěrja.

Mój luby šchescžijano! jeli šo nimasch žaneho drugeho wot-
 molwjenja na praschenje wšchitkich praschenjow, jeli šo čži Šhrystuš
 nicžo njeje, šhiba šyn Davitowy: šy wobžarujomny; tole wot-
 molwjenje njedawa žaneho měra do twojeje njeměrnej dusche, a
 njepšchinješe čži žaneho wotpocžinka do wutrobny. Tónle Šhrystuš
 čži nicžo pomhacž njemóže; pšchetož Davitowy šyn je hrěšnik,
 jako Davit tež bėšche, jako wšchitzy čžłowjekoj šy; pšchetož woni
 šy wšchitzy hrěšniczy; hrěšnik paš njemóže hrěšnika wumóž.

Ale šhwaleny budž Bóh! Čži, na kotrychž woczomaj je Bóh
 šwjaty Duch šwoje hephata — wotewi šo! prajik, maja hiščeže
 druge wotmolwjenje a wšfaja s Šětrom: My šmy wěrili a pošnali,
 šo ty šy Šhrystuš, teho žiweho Boha Šzyn; a tón Šnješ tehdy
 k Šětrej prajesche: šbóžny šy ty; pšchetož čželo a krej njeje čži to
 šjewiko, ale mój Wóčez w njebjesch; haj, šamo wot šo njemóže
 čži tole pošnacže pšchincž; pšchetož njebjeska mudrosć to je, a dyrbi
 tebi s njebjesh dele data byč. Nicšto njemóže Šhrystušej Šnješ
 rěfacž, šhiba pšches šwj. Ducha. A našch Šnješ je šam pšched
 wšchšchim měšnikom wušnaš: ja šym, a je se šwojimi šłowami
 a škufkami wobšwědcžak: ja šym! Njesnajesch ty Šesufowe šłowa:
 Ša šym tón pucž, ta wěrnosć, to žiwjenje, a šašo: ja šym to
 horjestawanje, to šwětlo šwěta, ja čžu waš wolišewicž! Šajke
 šłowa! kotry čžłowjek je hdy šo ššhroblil, tajke šłowa šam wo
 šebi prajicž!

A nochzeczeli wy wěrícž mojim šłowam, dha wěrcže tola
 mojim škufkam; pšchetož nicšto njemóže te škufki čžinicž, kotrež ja
 čžinju. A šnajesch ty najwóšebnišchi, najwjetšchi škufk Šesufowy?
 najbóle do woczom padazy, kotryž wšchaš Šarisejšny hiščeže njesnajachu.
 Šeho žyrkej je jeho najwjetšchi škufk! A dobyčezizny dže wón, kral
 teje šameje, w nej pšches lěštotetki a lěštyšazy, a wostawa, šajkiž
 je; kralojo pšchindu a šaidu, a tež jich mjena wjazy njesnajesch,
 ale wón wostawa. Šulian bėšche pošledni romški šhěžor, kiž wjecžorne
 a rašsche fraje šjednocžesche pšched šwojim knještwom; jeho šhěžor-
 stwo bė šašo tak wulke, kaž Augustušowe bėšche, wo kotrymž pišane
 stej, šo wón pšchitajnje wuńcž dasche, šo by wšchitkón šwět šapikany
 byš. Wón bė živy wokoło lěta 360 po Šhrystušu, a widžesche
 nadawš šwojeho žiwjenja w tym, šo čžyšche štaremu pohanstwu
 šašo horje pomhacž, šchescžijanski žyrkej paš, kotraž bėšche hižom

tehdy wulka móz w romskim křezorstwie, wutupicž; radžiko bo jemu njeje; dótdže t wótnje s Persiskimi, a wot jědojtego schipa trječenty, bě wón mrějo swoju ruku na bitwischcžu ležo posběhnył a prajik: ty by dobył Galilejski! — To běšče lětka pschod 100 lětami; tehdy ležesche Napoleon jako cžežki prut Boži na naschim němskim kraju. Wón chyzsche bebi tež Rusku podcžižnyč, a jako bu jemu prajene: „Ruszy leža na kolenach a proscha Boha wo pomoz“, dha bě wón rjeknył: ja chzu s mojimi 500 000 bajonettami jich modlitwy t hanibje pschinječ. Wty pak wěmy, kotry kral je t hanibje pschischol, wěmy tež, kotry kral je wostał; a wón tež wostanje njeđitwajo na wschón wotpad, njewěru a pschiwěru. Nječ wotpaduja na prawizy a lěwizy, druhe tawšynty, wjazy tawšyntow, hač je jich wotpadlo, sastupuje do tych wuprósdnjenyh rynthow a posběhuj a swoj hłob a wyskaja: Rabbi, ty by Boži Syn, ty by kral Israelski.

Džerž bo, ducha, tuteho Jesuša, wschitko druhe njepomha!

Alle hłowne wopokasmo sa to, so je Khrystuž Boži Syn, masch sam w bebi, we swojej wutrobje! Njeje twoja wutroba pschezo sašo t njemu cžežnja, nimaš wutrobne žadanje, po nim? Nječhšchisch hłob we swojim hwědomnju: Wón je, kiž je mi trjeba, wón sam móže mi pomhač a hewak žadyn?

O wěcžnje derje tebi, hdyž swoju wutrobu so praschesch: schto so tebi sda wo Khrystužu, cžeži byn je wón! a wona da tebi wotmolwjenje: Sa bym wěrika a pšnała, so je wón Khrystuž, teho žiweho Boha Syn. A temu dopomhaj cži Bóh, luby Anješ! Samjen!

Troscht s dróhi.

Stara, žiwjenjashyta matka, khor a hubjena na swojim twjer- dym ložu ležesche. Wona bebi po sbóžnym stónčenju žadasche, dofelž běšče hižom na wschě 86 lět stara. Bohužel dyrbjesche widžecž, so bu tym swojim wschědnje s wjetškej wobcžežnosčju. „Woni bychu mje rad wotbyli“, tak ras t swojej pschecželnizy sdychowasche, „pschezo porědscho ke mni pohladaju, a hdy bych s fary wschědnje bytnu poliwku njeđostawała, bych s hłodom sawutlicž dyrbjala.“ Syn a pschichodna džowka běšchtaj jej najhubjenschu stwicžku pschi- pokasakoj, hdyž běšče jeno najnusnišcha domjaza nadoba. Haj wonaj pschecžimo starej macžeri duschnaj njebešchtaj. Tež džecž- džecži nicžo lěpsche njebechu. Wone wschaf nicžo druhe pola star- schejju njewidžachu. Se wschěch rěčow, kiž by wowlka tu a tam klyšchala, spšna, so by jejna smjercž wschěm jara witana była. To ju wěšo bolesche a wona by husto sdychnyła: „Se dha wscho do cžišta sabhte, schtož bym ja prjedawsche dny jim cžiniła?“ Sdyž by ju něschto wopntal, bě pschezo srudnišcha a žadyn troscht njemóžesche ju směrowacž.

Ras pak, hdyž jejna pschecželniza sašo pschindže, namaka ju wona troschtu a spočinu we ložu ležo. Wona wjazy njeskoržesche ani njemorkotasche. Sdyž so ju jejna pschecželniza praschesch, tak je to pschischlo, duž jej khor wotmolwi, so je jej Bóh tajki rjany troscht s dróhi pšlak. Šsobotu wječor běšče pschi wotewrjenyh wofnack wofnack na hašy džecži bebi schpruchi pscheklyšchowacž klyšchala. Majprjedy drje njebe nicžo rošymicž mohła. Potom pak bechu te džecži na žerdž, kiž pod jejnymi wofnjemi wifasche, salěke a so tam dale pscheklyšchowake, tak so móžesche nětko wscho roš- micž. Jedyn s tych schpruchow bě: „Wschitku waschu starosč cžižncže na Boha, pschetož wón so sa was stara.“ A na to tutu kherlu- schownu schtucžku klyšchach:

„Nihdy njeje njesbože tak dolho tralo,
So by to samo sašo njepschestało;

Škiež ruku mi,

So po hnadži

Tež moje njesbože by swoj kónz wšalo!”

To je mje tak troschtowalo, so bym nětko je wschěm spočinom. Sa wěm, Bóh bebi tež po mnje w prawym cžaku pschindže. A Bóh je to cžinił. Wóřy na to je ju Bóh s cžescžu do swojeho njebjeskeho raja wšak.

Bórto sa ewangelskich Šserbow.

Nasch Šbóžnik praji w pschirunanju (Mat. 20, 1—16), tak Bóh tón Anješ dželacžerjow do swojeje winizy pyta. S tuteho pschirunanja a druhich Božich kłowow wěmy, so chže tón hospodač, to je Bóh, kóždeho cžłowjeka, kóždy lud do džela pschistajicž a so ma wón sa kóždeho wošebje dželo, potajkim tež sa tebe, tež sa twój lud, sa šerbski lud. Notre dželo pak je nam Šserbam pschikasane? Ty hladasch do wótžneho kraja. Wjele skutkow je tam do mjena „šnutštowneho mižionstwa“ wobsantnjenyh. Tu mamy po swojich mozach se swojimi němškimi wěrybratrami šobu dželacž. Ty hladasch do šerbskich wošadow. Te šu nam pschede wschěm porucžene; tu mamy tak dželacž, jako němšy wěrybratřja we swojich wošadach. Ty hladasch na mižionstwo mjes pohanami; tež to je w dobryh rukach. Wty t temu skutkej bohacže dawamy a so wješelimy, so móže so dyš a dyš tež šerbski bratr sa předarja Božeho kłowa t pohanam pšlacž. Alle dželo, kotrež je runje tebi jako Šserbej pschirucžene, to tež jow njewidžisch. Sdže pak mono je? Wobrocž so tam, hdyž cže twoja rěč wjedže. Twoja rěč je kłowjanska. Sudžo tajkich kłowjanskich rěčow bydla hižom w Němskej a Awstriskej a dale t ranju hač t chinskej a japanskej hranizy a wot brjohow šewjerneho lodoweho morja hač t grichistemu morju.

Wot tutych kłow luda ani wschitzy kšescžijenjo nješbu; pschetož na Balkanje je wjele tyšaz Šsłowjanow, kotřiz šu něhdy pod turtowskim podtkóčowanjom do muhamedanskeje wěry psche- stupili. A nječ šu tež cži drusy po mjenje kšescžijenjo, dha šmy tola pschekwědcženi, so so cžište a prawe kšescžijanstwo jeno tam namaka, hdyž Bože kłowo jako jenicžke žórko wucžby a žiwjenja placži. Sawěsče, wulke a krašne dželo by to sa ewangelskich Šser- bow bylo, krašnosč Božeho kłowa mjes druhimi Šsłowjanami rošchěrjecž. Alle hižom staj mjes Šsłowjanami na dwaj millionaj, kotrajž so tež po mjenje t wschelatim ewangelskim žyrtwjam džer- žitaj. S tutymi wěrybratrami šnajomstwo a bratrowstwo hajicž, je nasch drubi rjany nadawł. Wo tym chžemy po cžaku wjazy pišacž.

Wjele tyšaz pjenjes so mjes nami kóžde lěto sa wschelake potrebnosče šwonkowneho a šnutštowneho mižionstwa dawa. Pschistajmy t tutym dobrym a trěbnym šberkam hišchže jako nowu wošebitu a powšchitkownu šberku: t podpjeranju ewangelskich kłowjanskich wošadow t rošchěrjenju Božeho kłowa mjes Šsłowjanami. Nječ tón a drubi, kiž ma t tutej wězy lubosč, redatžiji swoje mjeno napische, so mohło so se šhromadnymi moza- mi dale w tym dželacž.

„Bombaj Bóh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wschěch psche- dawárnjach „Šserb. Nowin“ na wšach a w Budyschinje dostacž. Na schtwórcž- lěta placži wón 40 pj., jenotliwe cžišla so sa 4 pj. pschedawaju.